

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR HIVATÁSRENDI FEJLŐDÉS MUNKÁLÓJA
„MINDEN EMBER ANNYIT ÉR, AMENNYIT TUD S AMENNYIT PRODUKÁL!”

Előfizetési díj egy évre:
Tagoknak 1.— P
Pártoló tagoknak 2.— P
Intézményeknek 20.— P

Főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és Adóhivatal
Budapest, VII., Rottenbiller-utca 22. szám
Telefon: 13-00-92

1938 DEC. 30.
peró
KIVETVE

Karácsonyi Jézuskához

hódolattal és imádással járulunk. Oda térdelünk járszola elé, keressük szemünk fényével az Ő szemének bogarát, beledassuk magunkat a belőle sugárzó isteni lelkébe, összekulcsoljuk kérges kezünket és kiöntjük előtte szívünket, egész lényünket.

Tudjuk, hogy Ő szeretettel fogad bennünket. Egész emberként kezel bennünket, ha kérges is a kezünk, ha olajos is a ruhánk, ha dohos munkahelyünk és lakásunk illata kísér is bennünket. Ő meglátja bennünk az isteni képmást, a lelket, amely testvérré tesz minden embert. Odajárulunk a karácsonyi Jézuska járszolóhoz s amikor összeleledtünk Vele, eldadogjuk Neki kérésünket, mert kérésünk van. Hozzá bőven. Kéréseink pedig ezek:

Jöjjön el hozzánk, találjon meg bennünket, ha sokszor vérgőzös is emberségünk, ha a bűn forradásait cipeljük is lelkünkön. Simogasson meg bennünket bárszonyos kezével és gyógyítsa meg az élet mostohaságától megsebzett lelkünket, szívünket. Legyen velünk, mikor a bűn ellen küzdünk, amikor a gonosz akar úrrá lenni fölöttünk, amikor a szenvedély le akarja gyűrti bennünk emberségünket. Legyen velünk, amikor a lélekért küzdünk és vigye küzdelmünket győzelemre. Legyen velünk az Ő ereje, mikor az életre való előkészület komoly munkája terhesnek látszik és már-már föl akarjuk azt cserélni a pillanat örömeivel. Legyen velünk, amikor munkát keresünk, amikor a munkahelyen előrébb akarunk jutni, amikor az önállósulás a célunk, amikor a családalapítás a törekvésünk. Legyen velünk mindig és mindenkor, hogy urai tudjunk lenni a földnek.

Jöjjön el hozzánk és tegye naggyá, boldoggá magyarjait. Ne engedje ezt a népet elveszni. Biztosítsa számára a dicsőséges jövőt. Adjon ennek az országnak vezetőket, kik az igazság szerelmesei és szolgálói tudnak lenni, akik az Ő útjára viszik a nemzetet, akik Benne látják az Utat, Igazságot, az Életet és nem is próbálkoznak másutt azt keresni. Tegye a magyarság lelkét egységessé, hol nincs úr és szolga, hanem csak testvér. Tegye a nemzetet egységessé, hogy mindannyian egy úton keressük boldogságunkat és jövőnket és ez az egy út az Ő útja legyen. Tegye lehetővé, hogy minden izom munkára lendüljön, hogy minden munka megélhetést jelentsen. Teremtse meg velünk a szociális, krisztusi munkás Magyarországot.

Jöjjön el hozzánk és legyen a mi mozgalmunkkal. Ne keressen nálunk sem vezető, sem tag egyéni érdeket, hanem az eszme diadalát. Tegyen önzetlenné bennünket és égessen ki belőlünk minden gyarló-

ságot. Ne csak ajkunkon viseljük Krisztus nevét és igazságát, de lehelje rá maradandó esőjét lelkünk-re, úgyhogy az csak az Ővé legyen és csak Neki szolgáljon. Ne tagadja meg tőlünk áldását s kegyelmét és munkánk eredményében adja jelét annak, hogy az Ő mozgalmának tekint minket.

Karácsonyi Jézuska, a názáreti Ács Fia, jöjj el közénk és maradj velünk.

Karácsonyvárás

Amikor az Atlanti Oceánnak hullámzúgása Karácsony este, mint lágyhangzású orgonajáték hangzik fel, amikor a nyugati szél viharzása csendesebb lesz az ír partokon és az első csillagok ragyogni kezdenek a hóval borított, ködös sziget felett és minden perccel közelebb jön az Órák órája, amikor az isteni Gyermek egykor a földre lépett, akkor — ilyen hidegen csendes téli éjszakában és palotában, lángok gyúlnak fel . . .

Minden háznak ablakába a jámbor írek gyertyát tesznek és akkor kimegy az édesanya, a család apraja-nagyja az utakra és kémlel, néz a messzeségbe, keresi a lábnyomokat, nem ment-e erre, nem jön-e még az Aldott, a legszentebb Asszony: Mária? . . .

És akkor égő gyertyát állítanak az ablakba, hogy utat mutasson a vándorló szent családnak, tüzet gyújtanak, hogy meleg legyen, ha megérkeznek, a ház ajtaját nyitva hagyják egész éjjel, hogy bejöhessen és biztos, szíves otthont találjon a lakástkereső szent család.

Kedves, mélyérzelmű, finomszövésű népszokás . . . de elég egy karácsonyi programnak.

Minden szívben világosság legyen. Az Isten kegyelme ragyogjon, ahol bűnök sötétlenek, ott nem lehet karácsonyt ünnepelni! Ott karácsony is csak egy pirosbetűs szünnap lesz a naptárban, de nem lesz ott léleköröm, lendület, boldogság!

Minden szívben melegség legyen. Szeretet az emberek iránt, egymás iránt, a Kolping-család iránt. Ne csak az érdek fűzzön össze minket, ne csak az együttállás hozzon egybe!

Minden szív nyitva legyen! Ne emeljünk torlaszokat magunk elé, hogy az Isten kegyelme, napsugara hozzánk találhasson!

Mert az Isten, Fiúk sokszor nem úgy jön hozzánk, ahogyan mi várjuk.

Várjuk gazdagnak és Betlehem szegénységében jön; várjuk áldást hozva és keresztet rak ránk; várjuk, mint hatalmas Megváltót és Ő mint tehetetlen gyermek lép elénk — legyen a szívünk mindig nyitva, hogy fogadhassuk Őt, mert mégis csak mindenképpen az Isten jön hozzánk!

Bárcsak minden egyleti fiú, az idei Karácsonykor úgy érezné, úgy tudná, úgy hinné, hogy az Isten jött el hozzá.

Ez lesz a legnagyobb karácsonyi öröm: velem van az Isten!

dr. Patton János.

Családi munkabér

Nem felejtettük még el Magyarország Kormányzójának a baranyai Harkányban a magyar édesanyák ünnepén mondott nagyszerű szavait:

„Ahol fő ben kérnek enni otthon, oda könnyebben kerüljön kenyér és nagyobb darab jusson belőle.”

Valami nagy melegség áradt el egész lényünkön, amikor Főméltóságú Urunk az ország színe előtt ezeket a súlyos szavakat mondotta. Éreztük a belőlük kiessillanó igazságot és valahogy megijedtünk a jövőtől és föltalakodott bennünk a kérdés:

vajjon merik-e, tudják-e az illetékesek az igazságot érvényre is juttatni.

A nagy harkányi beszédnél is azt éreztük, hogy a beszéd még nem tett. Éreztük és tudtuk, hogy a magyar társadalomban csak a beszédet követő tettek segíthetnek, az éhező gyermek gyomrát csak a tettek tudják megtölteni.

A várva várt tett is itt van. Napilapjaink már hetek óta hasábos cikkeiben foglalkoznak az új törvényjavaslattal, amely

a munkásnak családi munkabért

van hivatva biztosítani.

Örök büszkesége marad a katolicizmusnak, hogy ebben a rendkívül fontos szociális kérdésben is ő hallatta elsőnek szavát. Amikor parlamentek és kormányok, szociális nevet viselő pártok és szervezetek a családi munkabérről még édes-keveset tudtak és még kevesebbet beszéltek, már akkor, 1891. május 15-én megjelent Rerum novarum kezdetű körlevelében XIII. Leó pápa olyan igazságos munkabért követelt a munkásnak,

amelyből nemcsak maga a munkás, de annak családja is meg tud élni.

A sok oldalról antiszociálisnak bélyegzett Egyház a munkások számára biztosítandó családi munkabér kérdésében is beigazolta azt, hogy ha valakiben, akkor benne van megértés a munkás és annak sorsa iránt, ha valaki, akkor az Egyház hivatott arra, hogy iskolája legyen szociális téren is az emberiségnek.

A nagy pápa szociális körlevele indította el a családi munkabér gyakorlati megvalósulását. Tourcoingi katolikus munkaadók indították útnak a családi munkabér fizetését és lassanként a század elején Franciaországban tiszteletreméltó kezdeményezések megállíthatatlanná tették a mozgalom terjedését. Jelentős munkabérek kerülnek kifizetésre a huszas évek közepén Belgiumban, ahol már törvényes rendelkezések is biztosítják a családi munkabér juttatását a munkásnak. Mussolini Olaszországa is a pápai körleveleket tekintette a családi munkabérek bevezetésénél alapul, Svájc, Hollandai, Lengyelország, a közelmúlt években Németország kötelezően bevezeti a családi munkabéreket.

Végre nálunk is belátják az illetékesek, hogy a család megmentése és vele a nemzet jövőjének biztosítása legfontosabb feladata az államhatalomnak, társadalomnak, gazdasági életnek és mindenkinek. Ha a nemzet szereti jövőjét és szereti polgárait, akkor

nem szabad a nőlen munkás asztalára ugyanakkora darab kenyeret tenni mint a több gyermekes munkás-apa asztalára.

Ha szeretjük jövőnket, akkor meg kell értenünk, hogy nemzeti életünk alapját újra a keresztény magyar családra kell fektetnünk és annak megmentését, megerősítését minden rendelkezésre álló eszközzel keresztülvinni.

A családi pótlékra vonatkozó javaslat lényege:

1. Az iparban (kereskedelemben), valamint a bányászásban és kohászatban foglalkoztatott napszámosnak, szolgának (altisztnek), továbbá — kereskedősegéd kivételével — iparos segédnek és más hasonló alkalmazottak mind mind a saját, mind a házastársa törvényes, törvényesített, örökbe fogadott és házasságon kívül született gyermeke után, ha a gyermek eltartásának kötele-

zettsége terheli és eltartásáról gondoskodik, — gyermeknevelési pótlék jár. Ugyanez a gyermeknevelési pótlék jár a nagyszülőnek is, ha az unoka eltartásáról gondoskodik.

2. A gyermeknevelési pótlék minden egyes gyermek után havonként 5.— P.

3. A gyermeknevelési pótlékot az Országos Ipari és Bányászati Családpénztár kötelekibe tartozó szakmai pénztárak, illetőleg vállalati pénztárak fizetik havonta előre csekken az igény jogosultaknak.

4. A családi pénztárak alapjába történő befizetéseket a munkaadók eszközlik.

5. A törvény megszegői 1000—3000.— P-ig terjedhető pénzbírsággal, 2 hónapig terjedhető elzárással büntetendők.

A törvény már hozza a magyar gazdasági életbe az új levegőt. Új szempontok kezdenek dominálni a magyar gazdasági életben, az erők és értékek értékelése már más alapon történik. A munka, a család szentsége, a nemzet jövőjének legnagyobb értéke, a gyermek kezdi elfoglalni az őt megillető helyet.

Mi nem politizálunk, mi még az életre, az élet nagy harcára készülünk föl. Mi még abban a korban vagyunk, amikor az értelmes ember kitágult szemmel, kutató értelemmel, szomjas lélekkel körül néz, vizsgálja a helyzeteket és körülményeket és keresi az igazságot a való élet és az örökké változhatatlan isteni akarat között. Amikor tehát örömeinknek adunk kifejezést afölött, hogy a munkással, annak családjával és jövőjével tetteikkel gondoskodnak e hazában, akkor ez nem politizálás nálunk. Ugyanúgy nem politizálás az sem, amikor mi mint munkásifjak, mint a magyar közeljövő munkás családapái azt mondjuk, hogy havi 5.— P-ből gyermeket eltartani, nevelni nem lehet.

Havi 5.— P nem tudja visszahozni a munkás családját a gyárból. Havi 5.— P nem tudja a munkás gyermekeit kiszakítani az utca fertőző levegőjéből és lerögzíteni a család szentélyébe. Nem politizálunk, amikor azt mondjuk, hogy mi 25—30 éves munkások havi 5.— P-ért nem merünk neki lendülni a családalapításnak. Nem visz rá a lelkiismeretünk.

Sokkal jobban szeretjük mi azt a jövődő magyar gyermeket — pedig már itt kellene lennie, — semhogy férfias önérzettel nekifoghatnánk a családalapításnak. Mi a családdal úgy képzeljük el, hogy a családanya állandón otthon van gyermekével, gondozza, ápolja, dédelgeti, bontogatja annak lelkét értelmét összekuleszogatja két pici kezét és megtanítja az Isten nevére, megtanítja arra, hogy a napi fáradalmaktól elcsigázott édesapát örömprepsye várja esténként és ellensúlyozza mindazt a gondot és terhet, amelyet a mindennap rája rak. Mi úgy képzeljük el a mi keresztény magyar családunkat, hogy ott a gyermek úgy jön, ahogy a természet rendeli. Ezt pedig — bocsánatot kérünk, de mi így látjuk — havi 5.— P-ből megvalósítani nem lehet. Ismerünk egy magyar vállalatot, amelyik 1936. január 1. óta fizet havi 9.50 P-t fizetnek, 6 gyermek után havi 50.60 P-t, tehát majdnem a kétszeresét annak, mint amit a törvény elő fog írni.

Biztosak vagyunk benne, hogy a szociális igazság térhódítása és uralomra jutása Magyarországon, a mi édes hazánkban rövidesen 100 százalékos lesz és mi fiatal magyar munkások biztosak vagyunk abban, hogy rövidesen lesz egy második családi munkabértörvény, amelyik már a mi elképzelésünk szerinti keresztény magyar családnak fogja lehetővé tenni az életét, a fejlődését. Meg vagyunk győződve arról, hogy rövidesen jön egy törvény, amelyik nemcsak a közalkalmazottaknak biztosítja gyermekenként a 18—24.— P-t, de föl fogja emelni a magyar munkás gyermekét is legalább megközelítőleg arra az értékre.

Volt-e értelme a követtáborunknak!

Sokszor tesszük fel magunknak a kérdést. Igazolni akarjuk magunkat önmagunk előtt, az egyletek előtt, akik áldozatot hoztak, a követek előtt, akik dícséretes munkát végeztek? Van-e eredménye annak a rengeteg munkának, amit egyleteinkben elnökök, tagok, felkért szakemberek tavasztól kezdve hónapokon át végeztek országszerte? Nemcsak magunk tettük fel a kérdést magunknak, de ott láttuk sok emberünk szemében is, mikor velük a követtáborról beszélgettünk. A kérdésre férfiasan és becsülettel választ adunk.

1. Azzal kezdjük, amivel talán sokak szerint végeznünk kellene és ott is csak apró betűvel vagy zárójelben volna szabad hozni. Volt értelme a követtábornak, mert

az a négy hónap, mely alatt az egyletekben az előkészületek folytak, az ország ezer és sokezer munkásifjában kitörölhetetlen nyomokat hagyott.

Vajjon ki tudja közülünk, hányan vannak az országban, kik a négy hónap alatt kaptak elindítást munkás-problémáik megszeretésében, a velük való értelmes foglalkozásban? Hányan vannak, akik csak akkor kaptak teljes és egységes képet a mai magyar munkásproblémákról? Négy hónapon keresztül összejöttek a tagok az ország minden egyletében és hol halkan, csöndben, hol hangosan, lármával vitatkoztak munkaidőről, családi munkabérről, az élethivatás megbecsüléséről és megbecsültetéséről és munkáségeszségügyi problémákról. Ki tagadhatná azt, hogy nem volt még oly nyüzsgés az országban munkásifjúsági körökben, mint a munkásifjúsági követtáborral kapcsolatban. És ha a követtábornak más eredménye nem is lett volna, már ezért is érdemes volt megrendezni. Tagadhatatlanul felrázta a munkásifjúságot és élénk érdeklődést ébresztett benne munkásproblémái iránt.

2. Azt hisszük, nem vétünk a szerénység ellen a második indokolással sem.

A mi követtáborunk hozzájárult a munkás-szociális helyzet javulásához.

Résztvett munkánkban a munkás-szociális problémák megoldásának leghivatottabb vezetője és irányítója, az iparügyi miniszter és államtitkár, a minisztérium tisztviselője, résztvettek az ipartestületek és ipari hatóságok, intézmények. Tudomást kellett vennie rólunk és mozgalmunkról Budapest utcájának, az ország egész társadalmának. Már pedig minden fejlődés a közvéleményből indul ki. Az újságok szerte vitték az országba követtáborunkat, annak gondolatait és határozatait. A munkásifjúság problémái belekerültek az érdeklődés központjába. Beszéltek, írtak, vitatkoztak róluk.

3. A legilletékesebb helyről jött a megállapítás: *sok égető problémára ti hívtátok fel figyelmünket, a megvalósításukat a ti követtáborotok tette sürgőssé.*

Emlékezzünk csak vissza, mennyit vitatkoztunk arról a méltánytalan mellőzésről, mely a munkásifjúságot a Nemzeti Önállósítási Alapból kizárta. Nem kellett soká várni, megjött a mi önállósulásunkra az egymillió pengő. Emlékeznek még a szegediek és a

többiek, mennyit sürgették a minimális munkabérmegállapító bizottságok egyszerűsítését és országos egységesítését. Már két rendelet és módosítás is jelent meg azóta. Aztán itt van a családi munkabért megállapító törvényjavaslat, a magánalkalmazottakra vonatkozó törvény és tervezetek. Még sok mindent előhozhatnánk. És nem engedjük elsikkasztani és elhallgatni a tényt:

mindehhez a mi követtáborunk hozzájárult, segítette tisztázásukat.

4. *Mozgalmunk, legényegyleti szervezetünk a követtábor révén is közismertté lett.*

Azóta is 38 legényegylet alakult. Mozgalmunk büszke arra, hogy elsőnek hozta össze az ország munkásifjúságát a maga életproblémáinak megvitatására. Ezt nem tanulta sem a baloldaltól, sem a jobboldaltól, kitermelte azt a keresztény magyar munkásifjúság meglátta mozgalmunkban: *ez a mienk és csak a mienk, velünk foglalkozik, értünk harcol és minket akar nevelni, tökéletesíteni, teljes emberré kiformálni.*

Sokan vagyunk az országban, akik tudjuk, hogy nagy szolgálatokat tett az első magyar munkásifjúsági követtáborunk a magyar munkásifjúság életében és céltudatos munkával készülődünk már jövő nyárra, hogy újra odaálljunk az ország nyilvános sága elé a

második magyar munkásifjúsági követ-táborral.

Forrnak már az eszmék és gondolatok tagjaink lelkeiben és mindig tisztábban, salakmentesebben fog-nak belőle kikerülni az örök isteni igazságok. Addig is, míg újra összeülnek az ország minden részéből a munkásifjúság követői, hogy újra képet — majd már tökéletesebbet — adjanak helyzetükről, addig is tisztázni kívánjuk munkásifjúságunk egyik rétegének helyzetét és megrendezzük

A kereskedői ankétot.

Meghírdettük már az Új Nemesség novemberi számában. És már most leszögezhetjük, hogy a rengeteg levél, melyet az ország minden részéből kaptunk tagjainktól, kereskedősegeideinktől, de még a pártoló tagjainktól is, azt bizonyítja, hogy

ezen kereskedői ankétunkra ma égető szükség van.

Mindenki tudja, hogy a magyar gazdasági élet átváltozása csak akkor mentheti meg az országot egy helyrehozhatatlan gazdasági tragédiától, ha a

keresztény társadalom minden erejét és tehetségét megfeszíti az új köteleességek tökéletes vállalására és százszázalékos teljesítésére.

Ezt szolgálja mozgalmunk kereskedői ankétja, melyet

1939. február 26-án tartunk központi székházunkban.

Ankétunk tárgysorozatának főbb pontjai:

1. *Kis- és nagykereskedelmünk mai statisztikája: milyen arányszámban vannak önálló keresztyények és zsidók, milyen arányszámban vannak a keresztyények és zsidók az alkalmazottak között.*

2. *A kiskereskedelem egyes ágaiban milyen szerep vár a keresztyény kereskedőkre a közel jövőben?*

3. *Melyek azok a külső segítségek, melyekre*

szükség van, hogy a kiskereskedelem kereszténnyé lehessen? Önállósulási kölcsönök, a beszerzések rentabilizálásának biztosítása stb.

4. Hogyan szolgálhatjuk a kereskedő-ifjúság képzsét, hogy rövid időn belül versenyképesen állhasson bele a kereskedelmi élet vezetésébe?

5. A kereskedelmi szellem átváltása miként történjék?

Felkérjük egyleteinket, tűzzék napirendre a fenti kérdések tárgyalását, vonják bele a munkába azon helyi testületeket és egyéneket, akik szakszerű tudásukkal a kérdések tisztázásához nagyban hozzájárulhatnak, hogy az egész ország kereskedelméről a fenti szempontok figyelembevételével tiszta képet nyerhessünk.

KATONA LEVELEK

Néhány hónapja, hogy megüresedtek országszerte egyleteink. De akiket elhívtott tőlünk a szent kötelesség, — azok távol-szem szakadtak el legényegyleti családjuktól, melyben férfiakká nevelődtek, mint ahogy nem szakadhat el senki — családjától, melyben született. Bizonyosság erre, hogy nap-nap után halmozódnak fel elnökeink íróasztalán a „katona-levelek”. Előtte is a katona-leveleknek egész halma fekszik. Válaszoltunk már mindegyikre, de nem tudjuk irattárba tenni őket. Varázsuk fogva tart bennünket. Mint tükröt tartjuk magunk elé és nezzük bennük, hogy mit jelentenek a legényegyleti eszmék a gyakorlatban; látjuk bennük, hogy mit jelent a legényegyleti nevelés az életben. Csak néhány sort akarunk egyik-másik levélből itt bemutatni. Hiszen mindegyik megérdemelné, hogy szóról-szóra közöljük.

A legényegyleti tag bármerre menjen ebben az országban — sehol sincs egyedül. Mindenütt talál újabb egyleti családokat, ahol szeretettel fogadják. Mindenfelé találkozik hozzá hasonló gondolkozású és felfogású legényegyleti testvérrel. Egyik katona-levélnél olvassuk: „... kis falucskában táborozunk. Eddig még bárhol voltunk — mindig találkoztam legényegyletistákkal. Itt is többen vagyunk együtt az ország különböző vidékéről. Ráérő időnkben összejövünk, barátkozunk, beszélgetünk. Együtt szórakozunk, egymást segítjük, valóságos egyleti életet élünk.”

Számos levél igazolja, hogy a legényegyleti mozgalom helyes utakon járt és jár. Nem avult el. Korszék, mint valaha és eredményes. Így ír egy honvédünk: „Testben lélekben felkészülve várjuk a döntést. Minden áldozatra készen vagyunk. Feletteseink megvannak velünk elégedve, hiszen mi a legényegyletben tanultuk a lelkiismeretes kötelességteljesítést és a feyelmet. Itt nem az számít, hogy ki hogyan tud beszélni. Itt hallgatni kell és teljesíteni a parancsot.”

Es mikor a boldog óra ütött és honvédeink léptei drága Felvidékünk felé dübörögték, akkor megtízszereződtek a „katona-levelek”. Minden honvéd tagunk nekünk is igyekezett juttatni abból az örömből, mely csordultig töltötte szívüket, mikor elsőnek léptek Felvidékünk földjére. A lelkesedés, öröm és szeretet csendül ki soraikból. „Még soha életemben ilyen ünneplésben nem volt részem. — írja az egyik — Amikor beértünk a faluba a magyar lakossággal együtt kimondhatatlanul boldogok voltunk. Mindjárt megindult a panaszok özöne. Többek között azt is panaszolták, hogy van egy morva telep, aki három magyartól sem ijed meg. Nos, amikor bementünk hozzá, úgy megijedt, hogy elszaladt és csak másnap reggel mert hazajönni. Pedig mi nem bántottunk senkit, sőt joggal mondható, hogy a magyar honvéd a világ legnagyobb úriemberé.” Vagy egy másik írja: „A leányok virággal, a falu örömmel, a cigányok zenével fogadtak. Végállomásunkon, Szenecen pedig leírni nem is lehet, hogy milyen nagy szeretettel fogadtak bennünket.”

Legényegyleti tagjaink tehát a multban megállották helyüket a műhelyben, az üzletben, a gyárban gyalupad, gépek mellett és szerszámmal a kezükben. Megállották a helyüket a jelenben fegyverrel a kezükben kemény fegyvellemmel őrtállva. És meg fogják állni a helyüket ezután is és mindenkor, szaktudással fölkelésülve, fegyvelmezett férfiként dolgozva magyar Hazánkért és nemzetünkért.

Várnak rád az aranymezők

Ifjabb korunkban sokat olvastuk, de még ma is az amerikai filmeknek kedvenc témája, hogy vállalkozó szellemű, bátor emberek lerázzák magukról a társadalmi szokásokat és előítéleteket, felhagynak a szerény életet biztosító polgári foglalkozásukkal és mennek az aranymezők felé új hazát alapítani, új megélhetési lehetőségeket biztosítani. Alaposan, gondosan, jól felkészülnek a nehéz útra. Sok akadállyal kell nekik megküzdeni. Elhagyatott végtelen pusztaságokon kell áthaladniuk, az őslakókkal kell nekik véres harcokat vívni. Sokat éheznek, szenvednek, míg elérik az aranymezőket. De még itt is rengeteg az akadály. Hónapokig kell fejteni a kemény sziklát és semmi eredmény. Egyszer azután rábukkannak vékony aranyerecskékre. Hason meg ezen sincs, de már fenn tudják magukat belőle tartani. Talán hosszú évek telnek el, míg vastag aranyrétegre találnak. Ekkor már nem dolgoznak, csak a dús hasznót rakják zsebre és a nehéz rabszolga munkát az őslakókkal végeztetik el éhbérért.

Az őslakók is tudtak az aranymezőkről, de ők földműves, állattenyésztő nép voltak és megvetették az aranybányászatot. Mikor az új honfoglalók megérkeztek, hagyták, hogy azok aranymezőiken bányásszanak, megvetették őket és gúnyosan mosolyogtak vállalkozásukon.

Az új honfoglalók azonban lelkiismeretlen kalandorok voltak, akik nagyszerűen értették mesterségüket. Legelsősorban is az őslakók előtt eddig még kevesebbé ismert szesz italokat, pálinkákat hoztak a vidékre. Az őslakók rövidesen rabjai lettek az italnak, minden vagyonukat erre költötték és mikor már semmijük sem volt, kényszerültek, hogy az új honfoglalóknak fejtsék hazájuk aranyát.

A megvetett új honfoglalók így lettek urai népnek, földnek, jólétnek, gazdagságnak; az őslakók pedig lettek szegény, nyomorgó, kizsákmányolt, kipusztuló lakossága saját hazájuknak.

Aranymezők! A magyar róna, hegy-völgy, folyó, jalu, város! Aranybánya! A magyar gazdasági élet, ipari, kereskedelmi, üzleti élet! Meddig hagyjuk még, hogy ezek dús haszna bevándorolt lelkiismeretlen kalandorok, új honfoglalók zsebébe vándoroljon? Mikor rázzuk le magunkról a társadalmi szokásokat, előítéleteket és mikor térünk le a hivatalnokoskodás haldokló útjáról és mikor térünk át gazdasági életünknek magyar feltámadáshoz, jóléthez, minden magyarnak emberhez méltó életéhez vezető útjára?

Gondosan, szaktudással felkészülve, gúnyos mosollyal, akadállyal nem törődve vágjon neki ifjúságunk a magyar gazdasági élet aranymezőjének és ha kezdetben csak gyér aranyerecskék jutnak is nekik, idővel — kitartó, szorgalmas munkájukért gazdag aranyrétegek lesznek a jutalmuk és nem kell nekik az új honfoglalók részére nehéz munkával fillérekért összehajráni a magyarság kincseit.

Magyar ifjúság! Várnak benneteket a magyar gazdasági élet aranymezői!

Lelkigyakorlatra hívunk

Január 15-én este kifejezetten csak legényegyleti tagok részére a budapesti lelkigyakorlatos házban, a Manrézában zárt lelkigyakorlat lesz.

Legényegyleti tag, hívunk lélek-tisztulásra, az élő Krisztussal való találkozásra és ölekezésre. Számtalanszor beléd sajgott egyedülléted fájdalma, társtalanságod és életed sívársága. Ne tagadd, sokszor kívánczoltál, vágyakoztál a Krisztus-közelség után.

Hallgass lelked vágyára, hívó szavunkra és jöjj velünk a Manrézába Krisztus-találkozásra.

Lelkigyakorlatunk január 15-én este 7 órakor kezdődik és 19-én reggel fejeződik be. Részvételi díj csak 5 pengő személyenként, a többi Szövetségünk fedezi.

ÜZENET A FELVIDÉKRŐL

* A mi magyarságunk hosszú évtizedek alatt mélyen belegyökerezett magyar Hazánk talajába és ezeket a gyökereket Trianon sem tudta kitépni. Elszakított testvéreinknek a legényegyleti otthonok nyújtottak menedéket, erőt, biztatást, kitartást. És most 20 év után, hogy egy részüket megérintette a magyar feltámadás tavasza, — ezek a gyökerek kihajtottak, virágbaborultak és a szebb magyar jövő biztató reményének gyümölcsét küldik hozzánk.

Örömmel várjuk, örömmel bontjuk fel és olvassuk felvidéki testvéreink leveleit és most örömmel adjuk azokat közre, hogy mindenki erőt, reményt, kitartást merítsen azokból.

... mi mindig készen állunk!

Isten áldja a tisztes ipart!

Kedves Testvérek!

Igaz örömmel fogadtuk üdvözlő soraitokat. Boldog öröm zsong még mindig szíveinkben, mintha álmodnánk, úgy tűnik fel a mai élet. Szabad élet... Az elmúlt 20 év kemény idejében — Istenem, — de sokszor imádkoztunk szabadságért... De sokszor szorítottuk öködbe a kezünket! Küzdöttünk, s a magyar igazság győzelmi kivívásában — hisszük — nekünk is részünk van. Résztünk van abban, hogy a magyar iparos és kereskedő — elnyomva és sokszor földretiporva, — de még ma is él és élni fog örökké, mert a harcot nem adjuk fel. Most már vannak segítő társak, vannak testvérek, akik szeretettel segítenek minket. Köszönjük a szeretetet! Köszönjük a testvéri együvértartozás gondolatát. És üzenetet küldünk: Mi, a 20 éves harcokban megedzett ungvári iparosok és kereskedők, mi mindig készen állunk, hogy a magyar Igazság végleges győzelmét arasson. Ha hív a haza — és hívni fog! — megyünk Erdélyért, Bácskáért, hogy az édes magyar Haza ismét nagy legyen!

*

Amikor a magyar Turul útrakelt, hogy szabadságot hozzon számunkra, valami kimondhatatlan érzés uralkodott mindannyiunkon. Mintha álom volna az egész, pedig tudjuk, hogy boldog valóság! Isten végtelen jóvoltából a magyar Igazságot jelképező Turul elindult, hogy beröpülje azokat a helyeket, amelyekhez a magyar vér jogán is elnyomók van. Milyen boldogító tudat, hogy mi, felvidékiek vagyunk az elsők. És jön majd Erdély, Bácska... Mert küzdeni és dolgozni akarunk azok felszabadulásáért is! 20 évig kemény harcot kellett vívniuk az elnyomók ellen, most azonban kéz a kézben fogunk haladni, a magyar iparos és munkás testvérként kíván harcolni a jobb, lelkiileg megújult jövőért. Egyesületünk a jövő évben ünnepli majd fél-százados jubileumát. Erős a hitünk és elhatározásunk, hogy a jövőt is megharcoljuk.

53 rendes tagunk van és 265 pártoló tag. Ez a szám most növekedni fog. Nem jelentek most elmúlt munkát. Új levegőben, de a régi, örök szellemben fogunk ezután is dolgozni.

En még csak kb. fél éve vezetem az Egyletet. Nem sok munkát végezhetünk ez alatt a fél év alatt, mert az idők mást követeltek. A fiúk nagyrészt elvitték, az itthonmaradtak pedig csöndes szervezkedéssel készültek arra a szent napra, amely nov. 10-én be is következett. Most a jubileumi év előkészítésén dolgozunk, hogy mind lelkiileg mind pedig külsőképpen is méltó legyen eszméinkhez.

Hálásan köszönjük az Elnök úr szeretetteljes köszöntését. A választmányi ülés lelkes örömmel fogadta, úgyszintén a tagok mindannyian.

Öltártestvéri szeretettel:

Ungvár.

Károlyi Lajos s. k.
elnök.

...együtt dolgozzunk a magyar igazság győzelméért!

Nagy örömmel töltött el bennünket az a kedves levél, amelyet hozzánk intéztetek. Azon sok-sok örömcsozor között, melyet legdicsebb napjainkban kaptunk, amelyet részünkre a nagy magyar igazság ereje gyűjtött húsz éven keresztül, a Tietek volt talán a legszebb

s részünkre a legértékesebb, mert olyan emberek szeretetének megnyilatkozása volt, kik hozzánk a legközelebb állnak, a magyar munkásoké, a magyar kismereké.

Leveletekből az a meggyőződés árad felénk, hogy sorsunkat figyeltétek az elnyomás hosszú esztendei alatt, s segítettetek a ma megvalósult Felszabaduláshoz, mert közöttünk éreztük látkető lelkek szeretetét és biztatását.

Es ma, mikor mi is belekapcsolódunk abba a nagy áramlatba, mely tisztító erő Európában minden isteni és emberi igazságosság győzelemre vitelében, kérjük, fogadjatok szeretettel bennünket s adjatok alkalmat, kölcsönöztek lelkesedést, hogy együtt dolgozzunk a nagy magyar igazság győzelméért, a keresztény Magyarországért, Krisztusibb emberért, magyarabb magyarért.

Mégegyszer fogadjatok szívből jövő hálánkat és magyaros üdvözetünket.

Beregszász, 1938. november 28.

Tóth Mihály s. k.
egyleti elnök.

...minket ne lázítsanak!

„Vártuk ezt a napot. Szépnek, magasztosnak álmodtuk. Mi csak a kisebbségi édesapánk, igaz magyar édesanyánk szavából ismertük a magyar életet, édes magyar hazánkat, de minden csepp vérünk azt dobogta a szívünkön keresztül bennünk, hogy a magyar a mi édes hazánk, az a mi fajtánk, melytől el nem szakadhatunk, melyhez hűtlenség nem lehetünk — követeljen bármily áldozatot is, — mert Isten adta azt nekünk örök rendelésül. A mi magyarságunk eddig csak áldozatot jelentett számunkra, szívesen és férfiasan vállalt áldozatot. Kezdődött az óvodában, folytatódott az iskolában, a műhelyben, munkahelyen. De álltuk a harcot, hoztuk az áldozatot, mert büszkén éreztük: magyarok vagyunk. És az áldozatokra is nem szomorúsággal gondoltunk vissza, örülünk, hogy áldozatot hozhattunk vértünkért, fajtánkért, magyar mivoltunkért.

Most, hogy már pár napja a szabad ország szabad magyarjai vagyunk, megkönyékeznék bennünket, meg akarnak félemlíteni bennünket; igazi kálváriánk csak most kezdődik, mert szegény ország szegény lakói letünk. El akarnak idegeníteni bennünket attól az édes magyar hazától, melyhez 20 évig vágyódtunk, melyért annyit áldoztunk, oly sok mindentől lemondtunk és paradicsomnak festik azt az országot, melyben 20 évig másodrendű polgárok voltunk. Üzenjük ezeknek: mi szeretjük fajtánkat, szeretjük úgy és annyira, hogy áldozatot is tudunk érte hozni; szeretjük akkor is, ha csak száraz kenyér jut is; szeretjük akkor is, ha sokmindenről le kell mondani. Áldozatot hozni mi megtanultunk és ha kell, megtanítjuk a csonka Haza magyar testvéreit erre az áldozathozatalra, az örök magyar erényre.

Csonka Hazánk magyar testvérei, örülünk egymásnak és induljunk egyesült erővel a nagy magyar sorsnak: áldozatot hozni édes magyar jövő nagyságért.

Túlaradó szeretettel, legényegyleti küszöggel köszönt Benneteket magyar legényegyleti testvéretek

Munkács.

Halápi József
legényegyleti tag.

Komárom ünnepe

Piros, fehér, zöld szalagos díszes meghívót hozott a postás: „A Komáromi Katolikus Legényegyesület november 27-én este 8 órakor felszabadulási ünnepélyt rendez.” Jóleső melegség járta át egész lényünket, mikor ezt olvastuk. Ime, valóra vált, amit még hónapokkal előbb alig mertünk remélni. Es, hogy valóra vált, abban nem kevés része van Komáromi Egyletünknek.

Október elején fordult először tekintetünk dobogó szívvel Komárom felé. Komárom ültette el szívünkbe az első reményt. És mikor a magyar küldöttség Komáromba érkezett, az éljenző, tapsoló, újjongó tömeg élén ott voltak a Legényegylet tagjai. A legényegyleti székházon pedig a tilalom ellenére is büszkén lengette a szellő a drága magyar zászlót.

Másodszor már az örömtől sírva, egymást ölelve,

újjongó szívvel hálát adva a Mindenhatónak, néztük, hogyan vonul át a komáromi hídon fehér lován a magyarság legfőbb Hadura. Legtöbbünk csak filmhíradókból láttuk ezt a nagyszerű jelenetet, de így is sirtunk a meghatottságtól és tapsoltunk az örömtől.

Hűz nehéz esztendőn át őrizte a Komáromi Legényegylet magyarságunk értékeit. Meghívójukon olvassuk, hogy hűz év alatt a következő színdarabokat adták elő: Iglói diákok, János vitéz, Debrecenbe kéne menni, Nótás kapitány, Fehérvári huszárok. Ezekből a darabokból adtak elő jeleneteket ünnepélyünkön. Dr. Lestár Miklós szentszéki tanácsos, elnök üdvözölte a megjelenteket. Balogh Miklós pedig az Egyesület hűz évének küzdelmeit ismertette. Ennek keretében visszaemlékezést mondtak az egyesület volt másodelnökei: Szunyogh Xav. Ferenc bencés tanár, Babits Endre balatonfüredi esperes-plébános, Gosztonyi Nándor bencés tanár, jószágfőkörmányzó, Király József csicsói esperes-plébános, Nemcsik Valtér bencés plébános, kormányzó. A Szövetség képviselőjében megjelent az ünnepélyen vitéz Pintér József elnök és tolmácsolta a visszacsatolás fölött érzett örömről, boldogságunkat.

Január 6-án Kassára

Találkoztunk már majd mindegyik felvidéki egyletünkkel, elnökökkel, tagokkal. Jártunk náluk, katonafiaink felkeresték őket, ők is nap-nap után jönnek hozzánk.

De az egymásratalálásnak, az újraegyesülésnek ünnepélyes formát is kívánunk adni. Dr. Tóss Barna prelátus a felvidéki legényegyletek országos elnöke január 6-ra összehívta a felvidéki egyletek képviselőit, hogy az országos Szövetséghez való csatlakozást kimondják. Az ünnepségre a Szövetség küldöttsége is elmegy és egyenruhás tagok viszik a felvidéki egyleteknek szánt zászlókat. Az ünnepségen osztjuk ki a zászlókat — magyar nemzeti zászlót és legényegyleti szövetségi zászlót — hogy velük dokumentáljuk egységünket.

Jelentkezni január 3-ig lehet.

Szilánkok...

Tíz napig jártuk Németországot december elején. Utunk legnagyobb részén egy német legényegyleti tag kísért bennünket. Egy huszonnyolc éves péksegéd. Magyarázta nekünk a kölni dóm stílusjegyeit, a regensburgi Walhalla nemzet-pedagógiai nagyságát, a Ruhr vidék nemzet-gazdasági jelentőségét, az auto-stradák keletkezését és építési technikáját, a müncheni Deutsches Museum felülmúlhatatlan gazdagságát, életté varázsolta elének Berlin nagy apostolának, Sonnenscheinnek munkáját, gyors ütemben dobálta a számokat a berlini Olimpia épületeiről és látogatottságáról, a potsdami San soussi pikantériáról és mindenről, ami elének került. Kíváncsi lélekkel szívtuk magunkba minden szavát. Bárhová kerültünk, bármit láttunk, mindenütt szakemberként tudott magyarázni. Csodáltuk tudását, intelligenciáját. Sokáig kerülgette nyelvünket a kérdés, de csak utunk végén szakadt ki szánkából: milyen iskolákat végzett, hogy ennyi mindenhez ért?! És halkan, jelentéktelenül, közömbösen jött a válasz: hét elemít! És amikor tekintetünkben a csodálkozást olvasta ki, akkor győzelmesen, büszkén még hozzá tette nagy öntudattal: de már tíz éve a legényegylet iskoláját járom.

Könnyes szemmel, kifejezhetetlen nagy bensőséggel öleltük át egymást: a péksegéd legényegyleti tag és a legényegyleti pap.

Berlinben találkoztunk az egyéves tanulmány-

úton ott időző két budapesti legényegyleti taggal is: Csongár Jóskával és Michó Jóskával. Kölsönösen zúdítottuk egymásra a kérdések tömegét. Ők tudni akarták, hogy miként megy az élet édes magyar hazánkban, nagy-e az öröm a visszacsatolt Felvidékel, bevonultak-e katonának az ismerős fiúk, vannak-e újabb szociális rendelkezések, kiterjesztették-e már a 48 órás munkaidőt a fodrászokra, mennek-e a szakmai tanfolyamok s ki tudná elsorolni mind a kérdéseket, melyek csakúgy patakozottak belőlük? Aztán mi ostromoltuk őket: van-e munkájuk, jó soruk van-e, vágnak-e haza, meddig akarnak maradni, van-e tanulási lehetőségük stb.? Érdekes volna az összes kérdésekre kapott választ itt leadni, de a helyszűke miatt csak egy felelet adunk közre: kérdésünk volt: van-e tanulási lehetőségük a szakmában? Felelt: beiratkoztunk Berlin legelső szakmai tanfolyamára, az első alkalommal kíváncsian hallgatták az elméleti előadást, néztük a gyakorlati oktatást. Második órán már mint segédoktatók tanítottuk a német fodrászokat ondulálni!

Milyen szép is magyarnak lenni! Csak ha elhagytuk hazánk elszabdalt határait, csak akkor érezzük, hogy milyen nagyok, ügyesek, hogy — elsőik vagyunk.

Egy pécsegyházmegyei egyletünk dékánja mesélte: miután a nyári dékántáborozásról és a követutáborról hazamentem egyletembe, nagy lelkesedéssel és kemény, férfias munkával nekiláttunk az értékes egyleti munkának. Azóta 36 taggal szaporodott taglétszámmunk, nagy szám, mert csak 2500 a községünk lélekszáma. És gyűrjük a fiúkat a legényegyleti program szerint keményvágású, öntudatos férfiakká. Munkánk egyik eredményével akarok eldicsekedni. A nem katolikus lakosai községünknek Advent harmadik vasárnapjára táncmulatságot rendeztek. Azt hitték, tömve lesznek a helyiségeik, mert a katolikus fiatalság éhes lesz a táncra — hisz nálunk tiltva van, nálunk nem táncolhat, hozzájuk fognak tehát menni táncolni. Egyikünk sem ment el, midannyian tudtuk katolikus kötelességünket. S a táncmulatságon a cigány csak asztalok mellett játszhatott, azt is csak nagy ritkán, nem voltak táncosok.

És a dékán kihúzza magát előttem: Ezek vagyunk mi!

Karácsonyra megajándékozzák egymást azok, akik szeretik egymást. A szeretet jele akar ez lenni a Szeretet ünnepén. Virág Ferenc pécsi megyéspüspök, egyleteink orsz. püspöksővédője megajándékozta karácsonyra egyházmegyéjének legényegyleteit. Mindenhová bekopogtatott 50 pengővel. Legényegyletei pedig igazi legényegyleti munkával viszonozzák a szeretet-ajándékot.

„A munkás imádkozik”

a Te imakönyved!

KARTONBAN . —.80 P

VÁSZONBAN . 1.20 P

BÖRBEN . . . 2.50 P

Hódolatok az Urnak citerával, zengő muzsikával...

Központunk zenekara

Igy figyelmeztet a zsoltáros. Muzsika és dal vidámitja az ember szívét, — mondták a régiek. Ha ma valaki szomorú, muzsikaszóra mosoly fakad az arcán. Ha politikai, ha torna felvonulás, ha ünnepély van, régen és ma is, mindig ott a muzsika. Indulók üteme dobogtatja a katona szívét és mintha szebben pattogna a bakancs, a gránitkocka üteme muzsika kísérettel, mint üresen. Zene, ének, dal mindenütt.

Ugy gondolom, tökéletes volna mozgalmi életünk zene nélkül. Üres volna ütemes induló nélkül. A „Fel legények...”, a „Peng a sarló...” derűt, mosolyt, nirt varázsol az ifjú sápadt arcra. Mindenki úgy lép az indulók ütemére, mintha tegnap nem lett volna fárasztó munkanap és mintha holnap nem kezdődne előlről a robot. Míg énekelnek, míg egyszerre lépnek, csak egyet tud, lát mindenki: elől viszik a zászlókat, amit követni kell, ha azt akarjuk, hogy hírt, nevet, tapsot szerezzünk a legényegyleti névnek. És ezt érzi minden legény tag Pesten és környékén, kisebb és nagyobb városokban, mert ma mindenütt ismerik már indulóinkat. Ismeri mindenki és tetszik mindenkinek a hős, dalos hitvallás, a muzsikába öntött program, a dallamos, a vidám jövő, ami gyönyörű összhangba van foglalva a mi legényegyleti indulóinkban.

Ugye szabad egy kénét rajzolni? Régen volt, de mégsem, hisz mindenki emlékszik rá, mintha a múlt héten lett volna. 1200 legény előtt 120 zászló várt a felvonulásra. Előttünk gyönyörű, szinte aranyszínes hangszerek, szürke ingben dalra, indulóra készen állt a Központ 43 tagú fúvózenekara. És elindult a díszszed. Elindult, dalba kezdett az 1200 hangos torok. Menegett mindenki úgy, mintha ők kísérték volna ki Krisztust a Hősök térére. És befordultak a Damjanich-utca felé. Taps, uirázás minden alkalomból. Ez a tetszés, ez a hála felvillanyozott mindenkit. Azóta a Központ hangos mindig az indulók dallamától, jobbkedvű a zenekar muzsikájától. De nemcsak a Központ, hanem már minden egyesület.

Ahol esend van, ott még nincs jó ószhajú Tanár úr, mint a Központban, ott még nincs karnagy, de ott is lesz. Ott is lesz nemsokára zenekar vagy dalárda, mert a tanító, vagy más jófűlű, jó hallású muzsikus majd megszervezi és a fiúk örömmel segítenek neki.

A Központ ismét hív: Utánunk Testvéregyletek!!! Nem csüggedni! Bátran nekifogni, szorgalmasan dolgozni, mert az eredmény nyomon van. Megalakulás után félévre, épp most egy esztendeje állt ki a Központ zenekara a nyilvánosság elé. Karácsony másnapján énekeltük először: „Fel legények előre” és „Cseng az üllő, peng a sarló”. Ekkor kísérte indulónkat először a zenekar és ez volt az első nyilvános szereplése is egyben. Ez volt a Köz-

pont karácsonyi ajándéka a Szövetség részére.

Az idei egyéves jubileumon ismét megszólal a zenkar, felharsannak az indulók, sokkal nagyobb zenei és énekkultúrával, hiszen 15 sikeres nyilvános szereplés már mögötte van. Ma újra felharsannak a kürtök. Fel legények előre, utánunk! Daloljunk, muzsikáljunk, hogy vidámabbak legyünk, mindenütt visszhangozzék a terem, az utca, a tér: itt a legényegylet, a mi magyar büszkeségünk, az új munkásifjúság.

Sport

A Szentesi Legényegylet

asztali tenisz alosztálya most rendezte meg Szentese város asztali-tenisz bajnokságát. A versenyen hat csapat 29 versenyzővel vett részt.

Csapatbajnokságban: 1. Szentesi Legényegylet csapata. 2. Szentesi Kisok csapata. Szenior versenyben: 1. Zsemba József, 2. Szabó József, 3. Gyenes Ferenc legényegyleti tagok. Ifjúsági egyéniben: 1. Várady Gábor Kisok, 2. Pádár László, 3. Mécsáros Imre legényegyleti tagok. Páros versenyben: 1. Várady-Wolf Kisok, 2. Szabó-Gyenes, 3. Zsemba-Kun legényegyleti tagok.

Egy évi szorgos munka eredménye ez a nagyszerű siker.

Szent István serleget nyert a Rakamazi Legényegylet labdarúgó csapata

1936-ban alakult meg az Egylet labdarúgó csapata. *Pataky Ferenc* tanító, sportszakosztályi vezető irányításával rendszeres oktatásban részesültek a tagok. Így azután a kerület első csapatai közé küzdötték fel magukat. Az idei évben Géva székhellyel Szent István kupát alakítottak és a megajtott mérkőzések során ezt a kupát a Legényegylet kiváló csapata nyerte meg. A bajnok csapat tagjait *Brandstätter Bertalan* malomtulajdonos 11 ezüstéremmel jutalmazta meg. A serleg ünnepélyes átvétele okt. 16-án történt meg. A kiváló csapat trénera *Kovács Lajos*.

Pestvidéki kerület versenye

Az októberi dékánnapon kiírt versenyek fegyelmezett rendben folytak le, nagyszerű eredményekkel. Itt is, ott is felbukkan egy-egy elsőrangú tehetség. Ez csak azt bizonyítja egyrészt, hogy egyesleteink sikerrel foglalkoznak munkásifjúságunk értékeinek kifejlesztésével, másrészt, hogy munkásifjúságunk nemcsak a műhelyben, szakmájában állja meg a helyét, de az élet minden vonatkozásában felfedezésre váró értékeket képvisel. Nagy eredmények könyvelhetjük el azt is, hogy a versenyekkel közvetlen kapcsolatok fejlődtek ki egyesleteink között, a tagok között pedig meleg barátság.

A versenyek állása jelenleg az alábbi:

Asztali tenisz verseny:

A versenyen résztvett 12 egyle-

tünk. A november 27-iki elődöntőben továbbjutottak: Csillaghegy, Budapest-Központ, Pestszenterzsébet Szabótelep, Pestszenterzsébet Szent Erzsébet plébániai Legényegylet, Rákoshegy és Pesthidegkút.

A december 18-án lejátszott központi döntőben továbbjutottak: Pestszenterzsébet Szabó telep, Pestszenterzsébet Szent Erzsébet plébániai Legényegylet és Pesthidegkút. Ezek fogják lejátszani január 8-án a döntőt központi székházunkban.

Billiárd:

A versenyen résztvett 6 egyesületünk. A december 4-iki versenyeken a döntőbe került Budapest-Központ és Üllő. A döntő mérkőzések január 8-án lesznek megtartva.

Sakk:

Benevezett 8 egyesületünk. A december 4-iki elődöntőben továbbjutottak: Budapest Központ, Pestszenterzsébet Szent Erzsébet plébániai Legényegylet, Pestszenterzsébet Pacsirta telep és Budapest Herminamező. A december 18-án lejátszott központi döntő győztesei: Budapest Központ és Pestszenterzsébet Szent Erzsébet plébániai Legényegylet. Ezek között a döntő január 8-án Budapest Központban lesz megtartva.

Szavaló verseny:

Kilenc egyesületünk vett rajta részt. December 12-én a legnagyobb sikerrel folyt le a verseny a Budapesti Központi Egyesület hétfői gyűlésén. Tagjaink kiváló szavaló-készségről tettek tanúságot. A verseny eredménye horitékba lett zárva, mely január 8-án nyilvánosan lesz felbontva és kihirdetve.

Műkedvelő verseny:

Hét egyesületünk vett rajta részt. December 11-én és 18-án központi székházunkban folyt le a verseny. Egyénimely egyesületünk nem vart művészetet nyújtott, amely már messze túllépte a műkedvelés határait és a hivatásos színművészetnek is díszségeire vált volna. Általában minden egyesületünk elsőrangút nyújtott. Még az egészen kezdő szereplők is kitűntek szeretetünnepükkel és egyes jeleneteik kifogástalan megéltetésével. A verseny eredménye horitékba lett zárva, mely január 8-án nyilvánosan lesz felbontva és kihirdetve.

Budapestvidéki kerületi sportünnepély

A most folvó nagy versenyünket ez a sportünnepély fogja betetőzni. Ezen a napon folvna le a versenyek egy részének döntői. Este 6 órakor kezdődő ünnepélyesen lesznek az eredmények kihirdetve és a vándordíjak ünnepélyesen kiosztva. Az ünnepségeket táncestély fogja bezární.

Pestvidéki bálunk

január 8-án a Központban

Herminamezői Legényegylet

bálja január 4-én

XIV., Szent László-út 26.

Gratulálunk

Baljer János Pestszenterzsébet Jézus Szive plébániai Legényegyletünk II. dékánja eljegyezte Györköss Etuska napsugárkát.

Puliz Lajos Pestszenterzsébet-Szt. Erzsébet pl. legényegyletünk tagja örök hűséget fogadott Lilin-ger Gizellának.

EGYLETEINKBŐL

BUDAPEST-KÖZPONT (Pestkörnyék): Gyönyörű ünnepségek keretében hódolt Kolping Adolf emlékének születésének 125 éves évfordulóján. Dec. 2-án és 3-án este 8 órakor lelkigyakorlaton vettek részt a tagok teljes számban. A lelkigyakorlatos beszédeket Balázs Lajos, a kiváló munkásapostol tartotta. Dec. 4-én d. e. 9 órai szentmisén a tagok közös szentáldozáshoz járultak és ugyanekkor avatta fel *Koloszár Elemér* az egylet 54 új tagját. Este 7 órakor *vitéz Pintér József* elnök tartott könyörgő litániát Kolping szenttéavatásáért. Utána a díszteremben műsoros Kolping ünnepély volt, melyen az egylet derék dékánja, *Szabó Mihály* hódolt Kolping emlékének.

Dec. 5-én a hétfői gyűlésen megtartottak be az újonnan avatott tagok és közülük tízen rövid beszédekben vázolták az egylet célkitűzéseit, melyek eléréséhez munkájukkal ők is hozzá akarnak járulni. Utána megérkezett a jó Mikulás bácsi és minden tagot érdeme szerint megajándékozott.

BUCSUSZENTLÁSZLÓ (Veszprém egyhm.): Az egylet rendezte a községben a Felvidék visszaesatolásaért folyó revíziós nagygyűléseket, tüntetéseket. Aug. 20-iki ünnepélyük jóvedelmének 10 százalékat. 12.52 P-t „Szárnyat a Hazának” akció részére küldték be.

Nemrég megalakult egyletünkben az eredményes munkát *P. Illu Károly* plébános elnök és *P. Szabó Dávid* II. elnök legfőbb irányításával. *Domonkos Guöray* dékán és a nagyszerű rendező gárda végzik.

MOHÁCS (Pécs egyhm.): Mozgalmas élet folyik az egyletben. Adventi estéket rendeznek. Rendkívül ügyes dékánjának, *Szekeress Károlynak* ötlete volt, hogy ezen adventi estéken árulják az Új Nemességet. Az egyletben felszaporodott tagoknak el nem adott összes régi Új Nemességet eladták már és a legújabból is 100 db-t.

Követendő nélda minden egyletünk számára!

SZOLNOK (Vác egyhm.): Örömmel olvastuk lelkes dékánjának *Árpási Istvánnak* beszámolóját. „A tagok elég szépen szaporodnak. A város színe-java munkásifjúsága kezd érdeklődni a legényegylet iránt és tagjaink sorába lépnek. Hétfői estéinket részben a tagok által tartott előadások, részben pedig meghívott előadók, orvos, tanár, ügyvéd, stb. előadásai töltik ki. Rendezünk minden hó első hétfőjén „minta hétfői estét”. Ezenkívül minden szerdán este foglalkozunk az ifjúsággal.”

PÉCS (Pécs egyhm.): Követendő néldát állított egyleteink elé. Dr. *Patton János* elnök vezetésével beszerverték a pécsi keresztény önálló iparosokat és kereskedőket az egyletbe pártoló tagul. Ezek a pártoló tagok kirakatukba, üzletükbe, műhelyükbe elhelyezték az egylettől kapott, megfelelő nagyságban, művészileg elkészített piros-fehér „K” jelvényünket. Ez a jelvény figyelemzeti a közönséget, hogy az üzlet, vagy műhely keresztény és ott bátran vásárolhatnak. Legényegyleti gyűléseken, ünnepélyeken, a tagok pedig családi körükben és ismerőseik között propagandát csinálnak a piros-fehér „K” betűs kereskedőknek és iparosoknak.

A pécsi Egylet dec. 11-én tartotta Kolping-ünnepélyét, amikor is többek között dr. *Patton János* II. elnök beszélt Kolping Adolf hivatásáról a múltban és jelenben. Az egyleti ifjúság pedig egy kedves színdarabbal tette hangulatossá az est műsorát.

Dec. 13-án tartja a pécsi Egylet karácsonyfaünnepélyét. Jelen lesznek a legényegyleti D. L. egyesületének tagjai, valamint az összes Kioe csoportok is.

Adventban hétről-hétre megtartották az adventi gyertyagyújtás kedves szokását is, ilyenkor a dékán mindig egy-egy gyertyával többet gyújtott meg a meghatóan szép adventi Madonna-kép előtt.

RAKAMAZ (Eger főegyh.): Kiváló dékánja *Makovics Konrád*, jelentését örömmel olvastuk. Élénk élet folyik az egyletben. *Gondos István* II. elnök nagy szeretettel és ügybuzgalommal vette kezébe az egylet vezetését. *Pataky Ferenc* tanító vezetésével nagy sikereket ért el műkedvelő gárdájuk. Labdarúgó csapatuk *Szent István* serleget nyert.

UJDOMBOVÁR (Pécs egyhm.): Áldozatkész elnökének, *Fehérváry József* plébánosnak vezetésével nagy munkába fogtak: székházat építenek. A tagok áldozatkészége és ügybuzgósága már jelentős összeget összehozott. Azonban még mindig sok hiányzik abból, hogy megkezdhessek az építkezést és sikerrel le is folytassák. Most sorsjegyek kibocsátására kaptak engedélyt. Egyleteink részére is fognak küldeni sorsjegyeket. Szeretettel kérünk mindenkit, hogy támogassák ezt az akciót. Hiszen mi legényegyleteik egymásra vagyunk szorulva és vajjon ki támogasson bennünket, ha mi egymást sem támogatjuk.

TÖRÖKSZENTMIKLÓS (Eger egyhm.): A „Törökszentmiklósi híradó” hosszú cikkben számol be arról az imponáns ünnepségről, melyet a Legényegylet Kolping 125 éves születési évfordulójára rendezett és melyen a város egész társadalmi szívevel-lelkeivel vett részt. A december 8-án d. e. 10 órakor *Dr. Beóthy Lajos* érseki tanácsos, esperes plébános, elnök mondott szentmisét, melyen az összes tagok szentáldozáshoz járultak. D. u. 3 órakor az Egylet helyiségében díszgyűlés volt, melyen a résztvevők szívét megremegettette az Új Nemesség indulója: „Jöjjön velünk minden magyar, aki szebb, jobb jövőt akar.” *Dr. Beóthy Lajos* az Egylet áldozatos elnök-atyja szép beszédben vázolta Kolping

nagyságát és minden idők munkásifjúságának hagyott hatalmas szellemi örökséget. Kolping Adolf dombozművi szobrának leleplezése után elhelyezték az Egylet helyiségében *Horváth Györgynek*, az Egylet kiváló világi elnökének areképét. Majd *Fejes István* tag saját alkalmi költeményét szavalta el. *Vass József* dékán pedig köszöntötte a megjelenteket. A szépen sikerült ünnepség *Angyal Sándor* II. elnök irányítása mellett működő kiváló rendező gárda érdeme.

MISKOLC (Eger egyhm.): Ottani két Egyletünknek, de a város minden munkásifjának nagy napja volt nov. 27-ike. A Katolikus Ifjúsági Frontba tömörült ifjúság felsőmagyarországi ifjúsági napot rendezett, melyen a szellemi és a testi munka képviselői baráti kezet fogtak, összeölelkeztek, lebontották a válaszfalakat, kijelölték az új magyar élet felépítésének útját és annak tetteiben is alaposan hozzájárultak. D. u. 4 órakor az Ipartestület dísztermében folyt le több ezer munkásifjú részvételével a munkásifjúság nagygyűlése, melyen *Közi-Horváth József A. C.* titkár és *Tóth Sándor* szövetségi dékán nagy beszédekben jelölték meg a feladatokat, problémákat, melyek elvégzése a munkásifjúságra várnak és egyben vázolták, hogy mit kell tennünk az új magyar élet felépítéséért. A jól sikerült ifjúsági nap *Dr. Révész Béla* elnök és a Legényegylet kiváló rendező gárdájának érdeme.

KÖSZEG (Szombathely egyhm.): Élénk élet folyik az Egyletben. A heti gyűléseken 60–70 tag szokott megjelenni. Ezen gyűléseken az időszaki kérdések megbeszélése után fölkerült előadók a Népművelési Bizottság munkájának keretében a tagokat érdeklő dolgokról tartanak előadásokat. A tagok is szerepelnek szavazatokkal, énekszámokkal. Külön, nagyszerűen működő önképzőkör is van az Egyletnek. Hő vágyuk, hogy nagytermet is építhessenek. Erre össze is hozták már 8 ezer P-t, de még 20 ezer P-re volna szükségük. Reméljük, hogy ez is rövidesen sikerülni fog *Dr. Székely László* plébános elnök atyai áldozatossága és *Dormán Kálmán* II. elnök lelkes ügybuzgósága, valamint a tagok segítségével.

PAKS (Pécs egyhm.): A városnak úgyszólván minden munkásifja be van szervezve a Legényegyletbe. Dec. 18-án 36 tagot avattak fel. Az Egylet eredményes és nagyszerű munkájában *Dr. Korniss István* főszolgabíró vezetésével résztvesz a város minden társadalmi rétege. Ennek a munkának áldozatkész támogatója az Egylet elnök-atyja, *Gaál János* anátplébános, a lelke pedig *Plichta Béla* hittanár II. elnök fáradhatatlan munkája és *Török József* dékán, *Sinos József* II. dékán vezetése alatt álló nagyszerű rendező gárda.

Kiadja: az Országos Központi Katolikus Legényegylet.

Felelős szerkesztő és kiadó: **vitéz PINTÉR JÓZSEF.**

Máté Ernő könyvnyomdája, Budapest, VIII., József-utca 61.

